

AVONTUUR VAN DRIE KABOUTERS

Er liep een vrouwtje door het park. Een vriendelijk, gezellig vrouwtje met in haar hand een glazen potje.

‘Het wordt tijd dat ik de bloemen, de grasjes en de plantjes eens wat laat groeien,’ zei het vrouwtje in zichzelf ‘Alles ziet er toch zo kaal en dor uit!’

Toen zette ze het potje in een kuiltje in de grond en schudde haar hoofd.

‘Ach! Nou ben ik toch helemaal mijn strooiertje vergeten,’ zei ze. ‘Ik ga het gauw halen.’

Groeimoei, zo heette het vrouwtje, keerde zich om, maar ineens bedacht ze zich.

‘Er lopen 's nachts hier in de buurt van die nieuwsgierige kabouters rond,’ zei ze. ‘Ik zet er even een briefje bij met: VERBODEN HIER AAN TE KOMEN erop.’

Toen Groeimoei het briefje tegen het potje had gezet, stapte ze vlug weg.

‘Waar loopt dat vrouwtje zo haastig naar toe?’ zei kabouter Wijsman terwijl hij onder een struikje uit kroop. ‘Als ze ergens naar toe loopt, moet ze ook ergens vandaan komen.’

Kabouter Wijsmans keek eens rond en zag het glazen potje staan.

‘Aha, dat heeft zij er natuurlijk neergezet.’ zei hij. ‘Daar moet ik het mijne van hebben.’

Hij trippelde er heen, las wat er op het briefje stond en

lachte:

‘Haha, verboden hier aan te komen. Wat een onzin. Ik mag toch zeker wel weten wat er in dat potje zit.’

Voorzichtig tilde hij het deksel op en gluurde erin. Aha, wit poeder zat er in het potje. Het leek wel poedersuiker. Wijsmans kon het niet laten om er even zijn wijsvinger in te steken. En toen, ja, toen gebeurde het...

Zijn wijsvinger begon te groeien. Het werd een hele lange wijsvinger. Nog veel langer dan Wijsmans zelf was.

Verschrikt holde kabouter Wijsmans terug naar de struiken. Zijn lange wijsvinger stak als een stok voor hem uit.

‘Wat moet ik nou beginnen?’ dacht hij. ‘Met zo'n verschrikkelijk lange wijsvinger kan toch geen kabouter het leven door.’

Terwijl Wijsmans daarover zat na te denken, kwam er een tweede kabouter tevoorschijn. Het was Snuifstra, die zei:

‘Het lijkt wel of ik wat vreemds ruik.’

Kabouter Snuifstra keek ook eens rond. Hij zag het glazen potje staan, ging er heen, las het briefje en lachte erom.

‘Waarom zou ik niet aan die glazen pot mogen ruiken?’ zei hij bij zichzelf.

Hij tilde het deksel op en stak zijn lange neus erin. Wat er toen gebeurde met Snuifstra's neus, kun je vast al raden. Die werd lang. Even lang als de wijsvinger van

Wijsmans.

En Snuijstra holde weg. Wiebelend met zijn hoofd, dat heel zwaar was geworden van voren. Plotseling struikelde hij ergens over. Het was de wijsvinger van Wijsmans.

‘Aha,’ zei Snuijstra.

‘Jij ook?’ fluisterde Wijsmans. En toen knikten ze allebei van ‘ja’.

Maar kabouter Van Likhuizen was